

XXXIV

Малкият търговски керван наброяваше шест семейства с малко над тридесет натоварени животни.

– Ние сме бедни търговци – обясни на Прот водачът на кервана, иначе мъж на около петдесет. – Пътят е опасен, обаче трябва да закараме стоката до град Олин. Преди години разбойническите банди бяха редки и по-малко агресивни, а в последно време животът почти съвсем замря. Вече изобщо не е възможно да се печели добре с търговия. Борим се още само за едното оцеляване, така че десетте златни топчета от вашия приятел означават за нас цяло богатство. Обаче пътят е рискован и до падането на нощта трябва да стигнем до хана преди стръмния път, иначе разбойническите банди със сигурност ще ни ограбят, ако не ни избият. Пътят, също така е подгизнал и кален. Трябва да напрегнем всички сили.

– Напълно ви разбирам – отговори Прот. – Най-добре ще бъде да прехвърлите част от товара на моето животно. Самият аз и пеша ще мога да се справя.

– Не ме разбирайте погрешно, ваше височество – започна да се оправдава водачът на кервана.

– Всичко е наред – прекъсна го Прот. – Така ще бъде най-добре за всички.

След това тръгнаха на път. С ускорена равномерна крачка пресякоха опожарен край по рушаш се път, с настилка в някои участъци съвсем отмита или обрасла с малки храсти. Не си позволиха никакво забавяне на крачката. Докато минаваха с кервана покрай опожарени чифлици, у тях все повече се увеличаваше неприятното усещане заради страха от нападение на разбойнически

банди, побиваха ги тръпки от ужас от лежащите трупове.

Най-после видяха хана. Истинско облекчение се усети в целия керван при вида на високия зид от дебели греди поне за частична защита. Веднага крачката им се ускори.

В хана намериха подходящо място, разтовариха животните и се приготвиха за пренощуване край огнището.

Прот разглеждаше пъстрия състав на съседната група. Всъщност, компанията беше доста необичайна. Нещо в нея беше в противоречие с тяхната еволюционна степен.

Оковани тъмносини опийци пренасяха товари на мощните си рамене, докато техните женски помагаха при готвенето. Това отговаряше на представите на Прот за робовладелческия строй. А поведението на времевиците, смесени с цялата тази компания, беше противно на отношенията на тази планета. Тук преди всичко означаваша нещо съвсем различно от онези в града, където представляваха полубогове. Тук тяхното положение беше неясно, по-точно казано, различно, едни ходеха свободно наоколо, други, оковани, вършеха различни работи. За пръв път пред него се разкри големият спор между времевиците. Съвсем възможно беше да се направи извод за съпреживяването на двойниците в кабинките с форма на раковина, това биха могли да бъдат именно двойници от удвоителя. Значи, би трябвало да се запознае с тях малко по-добре. Захвърлени бяха в необичаен, жесток свят. Би трябвало да се запознае поне с техния свят на възприятията и емоционалните реакции. С поглед започна да избира времевик, трябваше да направи това, без да бие на очи. Обаче групите бяха

разделени и осъществяването на контакт между тях не беше често, въпреки че отделни индивиди от различни групи от време на време разговаряха помежду си.

Тогава забеляза един младеж, времевик, с окъсана и мръсна риза и няколко синини от удари по лицето. Трябва да беше много уплашен, а също така и изгладнял. Когато една дребна набита жена с дете на ръце му хвърли парче хляб, направо се нахвърли върху него.

– Хей – Прот му предложи парче месо, – на!

Времевикът, след като погледна учудено, вече протегна ръка, когато неочаквано спря и уплашено се огледа наоколо.

– Някой преследва ли те? – спокойно попита

Прот.

Времевикът все още продължаваше да го гледа смутено и няма.

Прот протегна ръка с парче месо:

– На.

Със смутения си поглед и неспокойното поглеждане ту към Прот, ту наоколо, този млад времевик изглеждаше направо окаяно.

– На! – почти заповеднически му предложи

Прот.

Времевикът още по-смутено се огледа наоколо, бързо грабна предложеното парче и се отдръпна с една крачка.

– Искаш ли още? – Прот с подчертана дружелюбност протегна ръка и му подаде още едно парче месо, а след това и мях с тъмноредна, доста силна напитка от тамошно грозде. – На, една глътка няма да ти навреди.

След две хапки и една глътка от мяха, времевикът, явно недоумявайки какво става, погледна Прот, ла-

комо отхапа по-голям къс месо и отпи първо една глътка, а след това още няколко последователни глътки.

Прот, като го наблюдаваше внимателно, приятелски му кимаше:

– Добре ти идва, нали?

Времевиът престана да гълта големи късове и започна да яде нормално.

– Какво ти се е случило? – попита Прот.

Обаче в отговор времевиът само го гледаше. След всичките му усилия думите не излизаха и не излизаха от устата му, така че почервения от напрегане да изкара нещо от гърлото си. След това неочаквано се успокои и бързо изговори:

– *Аз съм от племето на двойниците.*

Прот учудено го погледна. Племя на двойниците със сигурност не съществуваше. Бяха двойници, така че...

– Откъде си? – попита го Прот.

– *Не знам – отговори той, – събудих се в един лагер сред гора. Казват, че идваме от земята и че сме много подобни на полубоговете. Обаче истинските полубогове ни презирали, казаха ни още. Боговете също не са благосклонни към нас. Преследва ни проклетие. По-неже сме обидили боговете, трябва да се покаем.*

– И накъде сте се запътили? – попита Прот.

– *Зад тези планини – двойникът показва с ръка в тяхната посока, – живеят големи колонии двойници в мир и щастие. Който се добере дотам, е спасен. Обаче един ден след моето рождение, въоръжени мъже ни пребиха с тояги и ни вързаха. Аз успях да избягам, обаче не знам как да стигна до онази страна на планините, след като изобщо не мога да се снабдя с храна.*

Прот внимателно го премери с поглед. Значи, не

знае нищо за времевика, чийто е двойник, и още по-малко, че той го следи и при това съпреживява всички негови сетивни възприятия и емоционални реакции. Този двойник изглеждаше окаяно. А неговото лице и движенията му бяха още по-красноречиви от думите. Това беше времевик, на когото от паметта беше изтрито познанието за цивилизацията на времевиците. Всички знания за технологията и историята, както и всичко, което би му позволило самостоятелно връщане в тяхната цивилизация, му беше отнето. Оставили са му само сетивния свят на възприятието и инстинкта за свобода. Значи, по реакциите беше съвсем еднакъв с времевика, чийто двойник беше. Обаче, колкото повече го наблюдаваше, толкова повече на Прот се натрапваше осъзнаването, че това същество би искало да живее, независимо от това откъде и как е дошло. Обаче нямаше това право.

Прот завъртя отрицателно глава. Почувства силно отвращение от това, че някои хора си присвояват правото да решават съдбата на двойниците си. Тази безотговорна игра с живота и смъртта, макар и на своите двойници, му беше противна.